

Bloedband

Van Jet van Vuuren verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Gifspoor
Vluchtweg
De verrassing
Obsessie

In de Barbara van Eck-serie:
Nieuw bloed

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Jet van Vuuren

Bloedband

Een Barbara van Eck-mysterie

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6276 7

© 2024 Jet van Vuuren

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Rekha Garton/Trevillion Images

Foto auteur © Dirk-Jan van Dijk

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

1

Daar is het weer, dat geluid, het klinkt als voetstappen. Gestommel, alsof het onweert, maar dat kan niet – het is al dagen rustig nazomerweer met frisse nachten.

Vanuit de schemer staart Mira met wijd open ogen naar de zoldering van haar oude slaapkamer. De rijstpapieren lamp boven het bed walst zachtjes heen en weer. Ze tilt haar hoofd iets verder op, tast naar haar telefoon die op het nachtkastje ligt en opent het menu: 23:40 uur.

Ze moet even zijn weggedommeld; als ze haar oren spitst, hoort ze niets.

Stilte.

Natuurlijk is het stil.

Ze is alleen thuis.

Haar ouders zitten de komende maanden in hun vakantiehuis in Zuid-Frankrijk. Zij past op Lonny en de kippen. Tenminste, dat is wat ze tegen haar ouders heeft gezegd. Dat ze de wandelingen met de hond mist en van verse eieren houdt en dat het daarom geen enkel probleem is om zo ver van haar vertrouwde omgeving te zitten.

Dat ze onlangs met de dood is bedreigd en zich hier in haar ouderlijk huis schuilhoudt, heeft ze er niet bij verteld.

Hoewel ze geen angsthaas is – integendeel, met haar beroep zou

dat nogal onhandig zijn – bezorgen die doodsbedreigingen haar de laatste tijd slapeloze nachten. Misschien dat ze daarom dingen hoort die er niet zijn?

Nee, ze is het ontwend. De geluiden die bij het platteland horen zijn zo anders dan in de grote stad waar ze dag en nacht omringd wordt door de constante ruis van verkeer. Hier zijn geen optrekkende bussen, auto's of bellende trams, hier zijn de nachtdieren. Uilen, vleermuizen, een zwerfkat of gewoon veldmuizen die op zoek zijn naar voedsel.

Ze wacht nog even. Maar als het stil blijft, sluit ze haar ogen en trekt ze het dekbed op tot aan haar kin. Bijna in dezelfde beweging knipt ze het leeslampje aan boven het bed.

Fuck! Het is niet weg.

Opnieuw dat geluid, nu in de hoek naast de deur bij de kledingkast.

Dat is geen geritsel van muizen of krassende kattennagels. Dat zijn krakende vloerdelen onder een zware tred. Waarom slaat Lony niet aan? Die oude, dove hond ligt natuurlijk te snurken in zijn mand.

Mira slaat het dekbed open, grist haar telefoon van het nachtkastje en staat op. Ze rilt. De vloer is ijskoud en haar zomerse nachthemdje is niet geschikt voor het kille huis.

Ze verfoeit haar ouders met hun overdreven sobere leefstijl.

Lang voordat iedereen *woke* was ging het gesprek bij haar thuis al over het gat in de ozonlaag en de ondergang van de wereld.

Ze moet daar nu ineens aan denken, aan die sombere, beklemmende sfeer tijdens het avondeten. Haar vader in zijn zwarte slobbertrui die haar moeder gebreid had, pluizige baard, pijp in de mond en dikke brillenglazen. De man was zo dominant in zijn politieke overtuiging dat iedereen braaf ja knikte als hij aan het woord was.

Dus toen Mira's broer Raven op zijn achttiende het huis verliet om met zijn vriendin in een camper te gaan rondtrekken, trok zij

haar eigen plan. Zij vertrok naar de hoofdstad om journalistiek te gaan studeren, ver weg van de doodse sfeer thuis. Ze wilde leven.

Datzelfde leven dreigt ze nu kwijt te raken dankzij haar journalistieke werk.

Haastig loopt ze naar de stoel bij de kaptafel waarover haar kleren hangen. Ze trekt haar trui over haar hoofd. Haar sokken is ze kwijt, net als haar sneakers, die vermoedelijk nog beneden staan.

Op haar tenen sluipt ze naar de deur van de slaapkamer.

Ze knijpt in haar telefoon.

Haar andere, vrije hand glijdt om de klink. Ze wacht en aarzelt of ze toch niet eerst 112 zal bellen. Een scherpe lach ontsnapt haar, ze schrikt ervan. Voordat er hier in deze negorij iemand... nee, ze kan beter op zoek gaan naar een voorwerp waarmee ze zich kan verdedigen.

Ze draait zich om en focust zich op de kaptafel – haar borstel, haar krultang, een schaar, een nagelvijl?

Geen tijd voor.

De voetstappen boven haar hoofd worden luider, komen dichterbij, gaan richting de zoldertrap. Ze opent de deur en stapt de schermerige overloop op. Een koude tochtstroom trekt langs haar blote enkels.

‘Kuthuis,’ sist ze.

Ze kijkt omhoog. Het dakraam moet openstaan. Welke gek haalt het in zijn hoofd om via het dak naar binnen te komen? Wat denkt hij te vinden? Wars van iedere luxe hebben haar ouders geen waardevolle spullen in huis.

Een mengeling van woede en angst neemt bezit van Mira. De persoon die daar loopt mag dan lenig zijn, het is vast geen ordinaire inbreker.

Hij komt voor haar.

Ze hoort haar eigen versnelde ademhaling. Ondanks het kippenvel begint ze te gloeien. Ze moet hier weg, terug naar beneden. Haar jas aantrekken, haar auto pakken en de politie bellen.

Waar is de autosleutel?

In haar tas.

Waar is haar tas? In de slaapkamer?

Nee, beneden, waar ook haar sneakers staan.

Omdraaien dus.

De treden van de zoldertrap kraken.

Mira's ademhaling stokt, roerloos blijft ze staan.

Kan ze iets beginnen tegen deze indringer? Ze mag dan eigenzinnig zijn en daadkrachtig overkomen in haar vlogs, met haar korte en tengere postuur bereikt ze fysiek niets.

Zonder de hulp van torenhoge hakken haalt ze amper de 1,65 meter en is ze een aardvrouwje of kabouter, zoals ze haar op de middelbare school noemden.

De herinnering aan die periode jaagt haar op. Geeft haar moed. 'Hé! Jij daar, laat je zien!'

Ze herkent haar eigen stem niet. Donker en diep klinkt hij, bijna grommend. Voor niets en niemand bang, net als haar giftige pen.

De voetstappen houden abrupt in.

Ze luistert.

Niets. Stilte.

Seconden tikken voorbij, lijken uren te duren en al die tijd gebeurt er niets. Alsof de persoon is opgelost of nooit heeft bestaan en niets anders was dan een hersenspinsel, een nachtmerrie die past bij de verwensingen die de laatste tijd op haar af zijn gekomen via social media.

Eigen schuld?

Welnee zeg, fuck off!

Ze doet nog een paar stappen naar voren, drukt op de lichtschaakelaar. Langzaam zet de spaarlamp de overloop in een kil wit licht. Aan het eind van de lange gang, daar waar de zoldertrap is, blijft het doodstil.

'Hé, ik weet dat je daar bent. Kom tevoorschijn!'

Stilte.

‘Ik heb 112 gebeld!’

Haar stem trilt.

Ze beseft dat ze met vuur speelt. Dat doet ze vaker. Daar verdient ze haar brood mee. Door dagelijks verhalen over bekende Nederlanders te delen via haar juicекanaal, *Mira’s Corner*. Met dat verschil dat ze nu niet veilig voor de camera van haar webcam zit, maar bibberend en op blote voeten staat te schreeuwen tegen iemand die ze niet kan zien.

‘Hé, hoor je me? De politie kan ieder moment hier zijn.’

Daar is het weer, dat geluid.

Ze is bijna opgelucht dat ze voetstappen hoort. Ze heeft het zich niet verbeeld.

Langzaam loopt ze verder over de overloop, langs de vele schilderijen in geometrische vormen die haar vader, nadat hij fan werd van Escher, ooit zelf heeft geschilderd. Ze passeert de lage boekenkast waarin de jeugdboeken van Raven en haar staan. Voor de kleinkinderen, zei haar moeder laatst toen Mira vroeg voor wie ze de boeken bewaarde.

Mira wil geen kinderen en Raven ziet ze ook niet voor zich als vader. Hij is een globetrotter geworden, reizend van continent naar continent. Ze heeft al jaren niets meer van hem gehoord.

Stom om daar nu aan te denken.

Ze is bij de zoldertrap. Met de zaklamp van haar telefoon schijnt ze in het trapgat. De deur van de zolderkamer staat op een kier.

Iemand moet zich daarachter verstoppen.

Misschien is het een kind, gaat het opeens door haar heen. Een kwajongen uit de buurt die op rooftocht is en zich rot is geschrokken. Misschien heeft het niets met de doodsb bedreigingen te maken.

Tenslotte weet niemand, behalve Anne, waar zij verblijft of waar haar ouders wonen.

Haar ouders, die niets met social media hebben, die amper weten hoe hun pc werkt... die geen idee hebben wat hun dochter dagelijks via het internet verspreidt.

Die gedachten moedigen haar aan om naar boven te gaan.

Ze stapt de zolder op.

De houten vloer kraakt zachtjes onder haar gewicht, ze is niet zwaar, vroeger was ze zelfs mager. Klein en mager. Vrouwkje Pig-gelmee... een kabouter uit het sprookjesboek waaruit haar moeder voorlas.

Het ruikt precies zoals toen, naar schimmel en dooie muizen.

Ze kijkt om zich heen. Koffers, verhuisdozen, een driewieler waar zij en Raven hun eerste rondjes op fietsten, een aantal schil-derijen en boeken.

Hier blijven staan is geen optie.

Waar zat de lichtschakelaar ook alweer?

Links als je boven bent, maar niet meteen om de hoek bij de trap. Iets verder, richting het dakraam, onder de lage zoldering.

Ze aarzelt weer. Ze kan nog teruglopen naar de trap, terug naar haar warme bed.

Haar nieuwsgierigheid wint.

Ze loopt naar het raam en schijnt op de vensterbank. Het raam staat wagenwijd open. Het rieten rolgordijn dat ervoor hing, ligt op de grond.

Het kan de wind geweest zijn.

Ze stapt over het rolgordijn en reikt naar de lichtschakelaar. De bedrading – kriskras langs de zolderbalken door haar vader vastgezet – is niet bepaald brandveilig.

Ze drukt op het lichtknopje. Een lamp floept aan. Geen spaar-lamp, maar een ouderwets en fel peertje dat de zolder in één keer verlicht.

Ze legt haar telefoon op de verhuisdozen en gaat op haar tenen staan om het raam te sluiten. En terwijl ze zich lang maakt en zich uitstrekt naar de raamgreep, voelt ze opnieuw een tochtstroom langs haar benen trekken.

Ze verstijft.

De verplaatsing van lucht is vlak achter haar.

Ze hoort een ademhaling.

Dus toch!

Ze draait zich om en knippert met haar ogen.

Een lange schaduw valt over haar heen.

Met open mond kijkt ze naar de persoon die op haar afkomt.

Eerder

2

‘Ja, ik ben voor Blom & Blom, dat klinkt solide. Dat jij per se die naam van Frederik wilt houden, daar begrijp ik niks van. Maar goed, als je mij niet had afgestaan had ik nu ook Blom geheten. Trouwens, Van Boven en Van Eck klinkt me veel te deftig. Meer iets dat past bij een advocatenkantoor, niet de naam voor een detectivebureautje. Wel spannend, hoor. Wanneer denk je dat we onze eerste opdracht zullen krijgen?’

Kim recht haar rug, ze trekt de beker met koffie die Barbara voor haar heeft neergezet naar zich toe en gooit haar lange, donkere haar over haar schouders. De kapper heeft er vorige week highlights in aangebracht. Volgens Kim geven de lichte streepjes haar een frisse, *sun-kissed* look en maakt het de omlijsting van haar gezicht zachter.

Hoekig of niet, Barbara vindt haar dochter prachtig zoals ze is.

Vanaf het moment dat Kim vorig jaar opeens voor haar neus stond, voelt Barbara zich geheeld. Alsof er na een jarenlange amputatie een lichaamsdeel is teruggezet aan haar lijf. Ze kan het nog nauwelijks geloven.

Ook nu Kim op haar telefoon kijkt – wat ze bijna standaard doet – dwalen Barbara’s ogen verwonderd over de lange verschijning.

Kim heeft een uitgesproken koppie met een hoekige kaaklijn en iets puntige kin. Ze heeft een rechte neus, volle lippen, hoge jukbeenderen en donkerblauwe ogen die Barbara net zo indringend

kunnen aankijken als Gijs dat vroeger deed.

Kijken naar Kim maakt Barbara week. Dan verliest ze haar reserves en knijpt ze zichzelf regelmatig in de arm om te voelen of ze niet droomt dat ze haar dochter terug heeft.

Een kind is Kim allang niet meer. Ze is een dertiger, een vrouw die weliswaar jonger oogt dan haar werkelijke leeftijd, maar die voor Barbara altijd de huilende baby zal blijven. Het meisje dat ze vlak na haar geboorte moest afstaan.

Barstensvol vragen zit ze.

Die moedervlekjes boven Kims wenkbrauwen, wanneer zouden die zijn ontstaan? Hoe was Kim als baby, sliep ze slecht, hilde ze veel? En als peuter, was ze toen energiek of juist afwachtend en verlegen? Wat voor kleuter zal ze geweest zijn, leergierig, dromerig? Hoe was ze als puber, zou ze gespijbel hebben? Wanneer werd ze voor het eerst ongesteld, wanneer voor het eerst verliefd... Al die vragen waar Barbara nog geen antwoord op heeft, tuimelen dagelijks over elkaar heen en het liefst zou ze alle fotoboeken van toen willen opeisen van Kim.

Maar Kim heeft nauwelijks foto's van vroeger. Ze vertelde dat ze bij een brand veel is kwijtgeraakt, maar wil daar verder niet over praten. Net zomin als over de dood van haar adoptieouders.

We hebben alle tijd, zegt Kim steeds als Barbara toch weer doorvraagt. En hoewel het haar enorm veel moeite kost, probeert ze haar nieuwsgierigheid te doseren. Ze is veel te blij dat Kim haar heeft gevonden.

Nee, fout: Ben heeft Kim gevonden.

Ben, verdomme. Zodra Barbara aan de dood van haar oud-collega en vriend wordt herinnerd komt het schuldgevoel weer keihard binnen. Dan krijgt ze amper lucht en ziet ze hem weer bij de ingang van de seniorenflat en onder de jas van die politieagent liggen. Als zij Ben toen niet had gebeld om naar de flat te komen, was hij nooit doodgeschoten.

Ze knippert de opkomende tranen weg.

‘Ja, spannend,’ zegt ze. ‘Maar proef ik daarin een stil verwijt?’

De plagerige toon die ze in haar stem legt om de aandacht van Kim te krijgen, werkt ook niet.

Kim staart stoïcijns naar haar telefoon. Haar mondhoeken krullen, en terwijl ze aan het puntje van haar neus trekt en snuift – een tic die Barbara kortgeleden bij haar dochter ontdekt heeft – vergroten haar ogen zich.

Ze moet iets lezen wat haar raakt.

‘Fuck!’ roept ze na een paar seconden. Ze begint te grinniken.

Ook iets wat Barbara is opgevallen. Zodra Kim nerveus wordt, trekt ze niet alleen aan haar neus, maar grinnikt ze erbij.

Barbara herkent haar eigen, ietwat cynische lachje in het gehinrik. Blijkbaar kun je niet alleen uiterlijke kenmerken erven, maar ook een lach.

Ze staat op en loopt naar de voorkamer. De plek waar het kantoor moet komen. Emmers met latex muurverf, afplakband, rollers en bijpassende plastic verfbakjes, alles ligt klaar voor gebruik. Vandaag zouden ze beginnen met schilderen.

Het oude huis dat midden in de provinciestad ligt en dat Barbara vanwege het achterstallige onderhoud voor een redelijk bedrag kon kopen, wordt straks hun nieuwe onderkomen.

Het idee om samen een detectivebureau te beginnen, ontstond nadat Kim vertelde dat ze haar leven een wending wilde geven en zich afvroeg of haar werk als juriste daar nog wel bij paste.

Ze beschikt over voldoende spaargeld. Naast haar rechtenstudie heeft ze altijd bijverdiend als model en in materieel opzicht gaat het haar al jaren voor de wind.

Maar dat betekent nog niet dat ze zich ook gelukkig voelt.

Ze heeft ervaren hoe het is om op een advocatenkantoor te werken. Dé plek voor onderling gekonkel, waar de strijd tussen maatpakken en hoge hakken dagelijkse kost is. Een gruwelijk seksistische wereld, volgens Kim.

Zonder dat Kim in detail hoeft te treden krijgt Barbara de indruk

dat daarin de echte reden ligt voor Kim om te stoppen met haar werk. Iets waar Barbara zich in kan vinden als ze terugdenkt aan haar eigen werk als beginnend rechercheur tussen de mannelijke collega's waarbij ze zich extra moest bewijzen.

Al snel waren moeder en dochter het erover eens dat ze hun krachten zouden bundelen.

Kim die met haar vlotte babbels, charmante verschijning en kennis van het huidige rechtssysteem met gemak ergens binnenkomt en Barbara die de mazen van het politienet kent, gaan zich richten op cliënten die met grensoverschrijdend gedrag te maken hebben gehad.

Een idee van Kim. Wat Barbara alweer niet verbaasde. Vermoedelijk heeft Kim zelf ook iets dergelijks meegemaakt, maar net als bij hun gesprek over de brand laat ze daar niets over los. Evenmin vertelt Barbara iets over de aanleiding van haar ontslag bij het korps. Ze heeft Kim wijsgemaakt dat ze met vervroegd pensioen is.

‘O, nog even over onze naam, Blom & Blom,’ roept Barbara luid, in een nieuwe poging Kims aandacht te krijgen. ‘Ik ben het met je eens, ik zou gewoon mijn meisjesnaam weer moeten aannemen, maar als Van Eck ga ik al zo lang door het leven, die naam past me als een oude jas. Bovendien vind ik het leuk om daarmee Frederiks familie te pesten. Zolang hij zich niet aan zijn afspraak houdt om mij het geld te geven waar ik recht op heb, blijf ik zijn adellijke naam voeren.’

Kim kijkt eindelijk op van haar telefoon. Ze frons. ‘Oké, nou ik vind het best, hoor, je doet maar.’ Ze staat op en loopt op Barbara af. ‘Maar zullen we eerst deze kamer maar eens gaan aanpakken voordat we onze bloemige naam op het raam plakken?’

‘We?’ zegt Barbara. ‘Haha.’ Ze lacht haar cynische lachje. ‘Sorry hoor, maar ik heb jou nog niet kunnen betrappen op een bijdrage in het klussen.’

‘Dat klopt. Maar ik ga zorgen dat de papieren van ons bedrijf in orde komen en op zoek naar potentiële klanten.’ Kim wijst op de

schilderspullen. ‘Trouwens, jij kent me niet, Babs, maar als je mij met verf laat knoeien, zit er meer op de vloer dan op de muur.’ Ze laat een stilte vallen en kijkt goedkeurend de kamer rond. ‘Daar het bureau, daar de boekenkast, daar de printer en mooie verlichting,’ wijst ze op het plafond. ‘Ik heb een supercoole app voor tweedehands designerspullen, ik ga wel even neuzen. O, en kamerplanten, grote bladplanten wil ik. Ik hou van groen,’ zegt ze terwijl ze haar armen spreidt alsof ze midden in het bos staat.

Barbara schudt glimlachend haar hoofd. Ze hebben afgesproken dat Kim haar Babs noemt. Niet moeder of mam, dat zou iets geforceerds krijgen, vindt Kim.

Opnieuw ging Barbara akkoord met de keus van haar dochter.

Ze kan moeilijk anders. Ze heeft zich nou eenmaal overgeleverd aan dat grote gevoel van intense liefde dat past bij een moeder die haar verloren dochter heeft teruggevonden.

Zo is het goed, zo mag het blijven.

Voor altijd.

3

Lennard drukt zijn neus in Joyce's hals en kust haar oorlelletje. Joyce kreunt zachtjes en draait zich om naar haar man. Haar strak geblondeerde haar, dat door de beweging een beetje uiteenvalt voor haar ogen, veegt ze weg terwijl ze nog wat dichtert tegen haar geliefde aan kruipt.

Lennards warme huid plakt tegen de hare als hij haar rug streelt.

Niet te hard en niet te zacht.

Zijn vingers glijden langzaam omlaag. Straks zal zijn duim bij haar stuitje uitkomen, ze weet precies wat hij dan gaat doen. Zij kennen elkaar door en door en weten exact wat de ander fijn vindt.

Joyce sluit haar ogen.

Ze pakt zijn penis beet.

Hij gromt een beetje en richt zich iets op.

Ze kussen, eerst teder, dan met steeds meer overgave.

Het voorspel.

Vertrouwd.

Joyce trekt haar bekken samen. Lennard kust haar borsten, beeroert haar tepels met zijn tong en drukt dan met zijn knie haar benen iets uit elkaar. Ze voelt hem in haar komen, harder dan anders, lijkt het.

Ze schrikt. Het voelt niet lekker.

Ze probeert te verliggen zodat het geen pijn doet. Maar juist die